

KO ME JE BILO STRAH

Bili smo na morju v avtokampu na Hrvaškem, kjer imamo prikolico. Mami in oči sta z družbo odšla na kavo. Jaz in moj brat Miha sva v prikolici še poležavala, ko sta na okno potrkala prijatelja Rok in Matic. Poklicala sta naj pohitiva, ker so na morju veliki valovi, da jih gremo gledat. Hitro sva si nadela kopalke in obleko, kajti bilo je že septembrisko, oblačno jutro.

S prijatelji smo odšli na obalo. Že od daleč smo videli, kako je morje valovito, penasto in da kar buči. Naša plaža je bila vsa pod vodo. Na obali je bilo polno trave in svinjarije, katero so prinesli valovi.

Nekaj časa smo stali in gledali v valove. Vseeno smo začeli preizkušati naš pogum in se približevali obali. Prišel je prvi val, nato drugi in tretji. Vse je še bilo v redu, ko je kar naenkrat prihrumel novi val in nas vse štiri pometal v vodo. V tem trenutku me je bilo zelo strah, kajti stal sem na vrhu skal. Kar naenkrat sem se znašel pod vodo. Vedel sem le, da moram takoj priplavati ven, da zajarem sapo. Ko sem pogledal okoli sebe, sem videl, da sta Miha in Rok že na obali, Matic pa še plava v vodi. Drug drugemu sva pomagala iz vode. Ko smo se vsi širje zagledali na kopnem, smo se močno oddahnili. Rok je naenkrat zakričal: »Joj, Klemen!« Vsi smo se prestrašili, kajti moja noge je bila hudo krvava, meso je cvetelo in viselo kot roža. Začeli smo se ogledovati. Vsi smo bili popraskani, krvavi in prestrašeni. Kot so nam kasneje pripovedovali starši, smo izgledali, kot vojaki, ki prihajajo s fronte.

Pretreseni in prestrašeni smo odšli domov, kjer nas je soseda posedla in prinesla led. Šestletni prijatelj Mark je odšel po starše. Povedal jim je, da nas je val pometal v vodo in, da smo čisto krvavi. Ko ga je moja mami vprašala, kje smo, je povedal da že doma, seveda. Tako se starši niso nič kaj preveč bali in so počasi spili kavo do konca.

Ker pa je moja rana močno zevala se je Markov očka napotil za njim. Ko sta starša že od daleč zagledala motor in Janija, sta se spogledala in rekla: »Tole je pa resno, gremo!«

Doma sem se že sam preoblekel v suho obleko, Sabina mi je na rano čez gazo držala led, Rok je čistil rano Mihu, Miha pa je tolažil Matica. Noben ni jokal, samo vsi smo bili močno prestrašeni. Bili smo hrabri, ko smo zagledali starše, da ne bodo preveč hudi.

Ko so nas pregledali in oskrbeli rane, so nas vprašali, če gremo še enkrat skakati v valove. Mami je vedela, da je za nas vikend končan. Odpeljali smo se v bolnišnico Poreč. Zdravnik mi je očistil rano, jo zmeril in ugotovil, da je pregloboka in razcefrana. Rano smo morali iti zašiti v Pulo. Ker smo se raje odločili za slovensko bolnico v Izoli, smo morali pohiteti. Rana se je morala zašiti najkasneje v 4 urah.

Odhiteli smo v kamp, pobrali prtljago in odšli.

Med potjo sva z Mihom poslušala pridigo mamice in očka. Ker sta imela vse prav sva obljudila, da bova drugič bolj previdna.

V Izoli sem dobil nekaj lokalnih injekcij v rano. Pridelal sem si kar triindvajset šivov. Mamico je zdravnica kar poslala ven, ker je bila čisto bleda. Jaz pa sem opazoval, kaj so počeli z mojo nogo. Imel sem izjemno srečo, da je bila rana malo nižje od kolena, so povedali zdravniki.

Ves vesel sem odšel iz bolnišnice. Hodil sem sam. Skrival sem bolečine, kajti vedel sem, da sem ga hudo polomil. Celo v šolo sem nekajkrat šel. Potem mi je zdravnica prepovedala hodit. Celo na stranišče sem hodil ritensko, ker me je manj bolelo.

Po veliko zdravniških pregledih se mi je noge lepo pozdravila. Vidna je le, ne lepa brazgotina.

Ta dan si bom zapomnil za vedno. Bilo me je zelo strah, ampak ne toliko za poškodbo, za katero v vodi še nisem vedel, kot za to, da vsi širje hitro pridemo iz vode živi.

Vsaka šola nekaj stane, pravi moja mami.